

Arrest

nr. 296 297 van 26 oktober 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 juni 2023 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 6 september 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 augustus 2022 dient verzoeker een aanvraag in om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 9 juni 2023 treft verweerder een beslissing waarbij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op haar verblijfsduur van zes jaar. Echter, dit element kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien het behoort tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Uit het administratief dossier blijkt dat hij van 05.01.2012 tot 19.02.2012 in het bezit was van een visum. Betrokkene is sedert 2012 in België zonder dat hij geprobeerd heeft om een machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van huidige aanvraag en dit tien jaar na zijn binnenkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat al zijn broer, zus, neef en nichten in België zouden verblijven. Echter, betrokkene bewijst de familieband niet. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Zelfs indien betrokkene de verwantschap kan aantonen dan nog dienen wij te stellen dat betrokkene niet specificeert waarom dit gegeven een buitengewone omstandigheid zou moeten. Volledigheidshalve merken wij nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij in Marokko geen enkele bindingen meer zou hebben, daar al zijn familie in België verblijft. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 45 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen opvang meer zou hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich tevens op het feit dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke

scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt echter niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu beroept betrokkene zich niet op bijkomende elementen van afhankelijkheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden legt hij 5 getuigenverklaringen voor en een attest van toekenning bijstand voor maatschappelijke dienstverlening voor. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene al meer dan 10 jaar, sinds 2012, in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering en integratie, dat hij hier duurzame sociale bindingen opgebouwd zou hebben, dat zijn integratie zich op allerlei vlakken afgespeeld zou hebben, dat hij werkbereid is, hij legt 5 getuigenverklaringen, attesten volgen Nederlandse les, inschrijvingsbewijs Nederlandse les en attest van toekenning bijstand voor maatschappelijke dienstverlening) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren

tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.3. Op 9 juni 2023 treft verweerder eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing die als volgt luidt:

"[...]"

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. betrokkene is niet meer in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd Deze evaluatie is gebaseerd op allé actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : geen melding van minderjarige kinderen in he dossier.

Het gezins- en familieleven : betrokkene haalt aan dat zijn broer, zus neef en nicht hier in België verblijven, betrokkene bewijst de verwantschap niet. Ook dienen wij te stellen dan het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

"[...]"

2. Over de ontvankelijkheid

Het beroep is onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten. Het enig middel is duidelijk gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing heeft ook geen gevolgen voor de wettigheid van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dat steunt op eigen juridische en feitelijke motieven. Alleszins blijkt uit het onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, niet dat deze moet worden vernietigd. Indien het bestuur de eerste bestreden beslissing treft mag het er van uitgaan dat deze wettig is totdat de Raad er in beroep anders over beslist, zodat het nog niet definitieve karakter van deze beslissing alleszins geen hinderpaal kan zijn om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven indien het bestuur vaststelt dat verzoeker op illegale wijze in het Rijk verblijft. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij in zijn verzoek-schrift opwerpt:

"Bij vernietiging van de beslissing over de aanvraag conform art 9bis, dringt ook de vernietiging van de bevelen om het grondgebied te verlaten zich op. Het bevel werden minstens voorbarig uitgevaardigd om reden dat verzoeker nog de mogelijkheid heeft om de beslissing van weigering van verblijf in graad van beroep te laten beoordelen."

3. Over de gegrondheid van het beroep voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpt verzoeker op:

“Schending van de materiële motiveringsplicht — Art. 62 Vw. en art 3 wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen — onzorgvuldigheid, onredelijkheid en disproportionaliteit bij het nemen van de beslissing”

Hij betoogt als volgt:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan onzorgvuldigheid, onredelijkheid; De minister heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenbevinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop hij het besluit steunt, moet de nodige zorgvuldigheid betracht worden.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenbevinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen om de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand, geloofwaardig maken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, sectie art 9bis, waartegen onderhavig beroep is gemotiveerd als volgt: “de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats van oponthoud in het buitenland ”

Verder is de beslissing waartegen huidig beroep nog gemotiveerd als volgt:

“Betrokken beroept zich op haar verblijfsduur van zes jaar. Dit element kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien het behoort tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de raad van State”

Nochtans is in België rechtspraak en zo ook de vaste rechtspraak van de Raad van State niet bindend en kan een Overheid er zich zomaar niet op beroepen zonder de elementen die verzoeker aangebracht heeft grondig te onderzoeken om al of niet te kunnen uitmaken of de ingeroepen elementen doch niet zouden kunnen beantwoorden aan de vereisten van de buitengewone omstandigheden die aangetoond moet worden om de aanvraag op basis van artikel 9bis in België in te dienen i.p.v. van bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Door zich eenvoudigweg te beroepen op de “vaste” rechtspraak van de Raad van State heeft de gemachtigde bij het nemen van de onderhavige beslissing nagelaten om de argumenten van verzoeker grondig te onderzoeken in hun onderlinge samenhang.

De gemachtigde argumenteerde daarbij vlug als volgt : “betrokkene verbleef immers ruim 45 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst ”

Deze redenering is op niets gefundeerd.

Verzoeker verbleef zeker sedert 2012 in België; in België heeft hij duurzame relaties opgebouwd en een economische en sociaal maatschappelijke positie verworven.

De gemachtigde ging bijgevolg in de beslissing, waartegen huidig beroep uit van foutieve uitgangspunten, zodat de hierop gefundeerde beslissing op onzorgvuldige wijze tot stand kwam en niet als zomaar als juist of voor waar kan aangenomen worden.

De besluiten van de gemachtigde, die louter gebaseerd zijn op veronderstellingen worden tegengesproken door objectieve gegevens van het dossier, die de gemachtigde tevens vermeld in de beslissing. Er zijn derhalve interne tegenstrijdigheden te weerhouden in de beslissing dd 09/06/2023 waartegen huidig beroep.

De gemachtigde komt aldus op onzorgvuldige en onredelijke wijze töt het besluit dat de integratie van verzoeker en diens opgebouwde banden in België geenszins kunnen vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

*Een afweging van de opgebouwde banden louter gebaseerd op de duur van het verblijf in Marokko tot het verblijf in België, kan in casu niet doorgevoerd worden.
Het besluit van de gemachtigde is onzorgvuldig en zelf onredelijk te noemen.*

Verder is de beslissing gemotiveerd als volgt :

Verzoeker beroept zich op artikel 8 EVRM.

Hij is naar België gekomen in het jaar 2012 en verbleef sedertdien ononderbroken in België.

Verzoeker heeft al gedurende meer dan 10 jaar jaar en dit zeker sedert 2012 geen leven meer ongebouwd in Marokko ; hij heeft daar geen economische belangen meer.

De gemachtigde stelt in de beslissing waartegen huidig beroep dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemand privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Verzoeker stelt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij deze afweging, geen rekening hield met al de elementen van het dossier als een geheel ; mn in hun onderlinge samenhang gelezen

In de aanvraag dd 01/08/2022 tot machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op basis van art 9bisVW 15/12/1980 heeft verzoeker duidelijke informatie gegeven over zijn leefsituatie ; hij heeft in België een woning en een sociaal netwerk opgebouwd.

Bij de beoordeling van een sociaal netwerk primeert kwaliteit boven kwantiteit; de gemachtigde kan dan ook geen valabele argumenten trekken uit het feit dat verzoeker slechts zeven getuigenverklaringen meedeelde ; zonder deze grondig te beoordelen.

Al de familieleden van verzoeker wonen in België en velen onder hen hebben inmiddels de Belgische nationaliteit verworven.

Gelet op zijn lang verblijf in België heeft verzoeker in Marokko geen netwerk meer om op terug te vallen.

Daarbij heeft verzoeker een bijzondere band met zijn ouders, voor wie hij mantelzorger is. Verzoeker verwijst naar de medische verklaring - stuk 10 in het dossier.

Nergens blijkt uit de beslissing dat rekening werd gehouden met stuk 10 - het medisch attest.

De bijzondere band ; als toepassingsvoorwaarde van art 8 EVRM gesteld , is in casu aanwezig. Verzoeker kon zich dan ook terecht beroepen op art. 8 EVRM.

Nergens in de beslissing kunnen we terugvinden dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening hield met de concrete gegevens van het dossier; mn met de onderlinge samenhang van de meegedeelde gegevens.

Nergens in de beslissing wordt er verwezen naar de impact van de leefomstandigheden van verzoeker in Marokko op diens dagelijks functioneren en de mogelijkheid om zich aldaar te handhaven ook al zou dit verblijf , eerder van korte duur zijn; mn. beperkt tot de période nodig om de aanvraag tot verblijf aldaar in te dienen bij de Belgische consulaire of diplomatieke post.

De bestreden beslissing dd 09/06/2023 is totaal niet, minstens gebrekkig gemotiveerd op dit punt

Nochtans zijn deze gegevens zeer belangrijk.

Om reden dat de bindingen van verzoeker met Marokko vanuit dit perspectief, minstens rekening houdend met dit gegeven, moeten geëvalueerd worden om op basis hiervan te oordelen of de tijdelijke verwijdering van verzoeker al dan niet in disproportie staat met diens recht op een gezinsleven privéleven , zoals beschermd bij art 8 EVRM

Een verblijf in Marokko , ook al is dit tijdelijk brengt voor verzoeker veel onzekerheden en buitengewone stress mee;

Het is ook een financiële aderlating voor zijn familieleden die in Europa wonen en die zijn verblijf in Marokko zullen moeten bekostigen.

Verzoeker zelf heeft in Marokko geen bron van inkomsten .

Hij heeft in Marokko geen sociaal netwerk dat kan voorzien in zijn levensonderhoud .

De genomen beslissing dd. 09/06/2023 , waartegen huidig beroep, bevat minstens beslissingen die niet overeenkomen met de meegedeelde informatie bij de aanvraag. De gemachtigde ging derhalve onzorgvuldig te werk bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft bijgevolg een aantal valabele elementen ingeroepen om aan te tonen dat hij niet kan terugkeren naar het land van herkomst om daar de aanvraag tot machtiging van verblijf van meer dan drie maanden in te dienen bij de Belgische diplomatieke en consulaire post.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in de beslissing waartegen huidig beroep geen rekening gehouden met alle elementen in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van het verzoek.

De gevraagde buitengewone omstandigheden zijn geen omstandigheden die een overmachtssituatie creëren , doch het is voldoende dat omstandigheden worden ingeroepen , die het voor de verzoekers buitengewoon moeilijk maken om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst.

Het is dus overduidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag dd. 01/08/2022, ten onrechte geen rekening meende te moeten houden met al de ingeroepen elementen .

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft zijn beslissing derhalve niet gestoeld op een correcte feitenvinding en kwam om deze reden tot een onzorgvuldig en onredelijk besluit.

Het middel is gegrond.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.3. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing in casu is voorzien van een duidelijke feitelijke en juridische motivering. Zo wordt in deze beslissing, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard, omdat de ingeroepen elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Hierbij wordt ingegaan op de door verzoeker ingeroepen elementen en wordt geconcretiseerd waarom deze niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.4. Verzoeker toont niet aan dat de motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Deze vaststelling dringt zich des te meer op gezien verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motieven van de eerste bestreden beslissing.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

3.5. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheids-beginsel houdt in dat verweerder bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

3.6. De eerste bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven [...].”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op het in artikel 9 van de Vreemdelingenwet neergelegd principe dat een vreemdeling een machtiging om langer dan de in artikel 6 van deze wet bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en, zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

3.7. In casu werd verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaard, omdat de door hem aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die hem toelaten de aanvraag om verblijfsmachtiging in België in te dienen.

3.8. Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad toetst op dit punt terughoudend. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in diens plaats.

3.9. Door in fine van het verzoekschrift de draagwijdte van het begrip “*buitengewone omstandigheden*” te duiden, toont verzoeker niet concreet aan dat verweerder dit begrip in casu verkeerd heeft toegepast en zou hebben geëist dat verzoeker een overmachtssituatie aantoonde.

3.10. In de eerste bestreden beslissing kan worden gelezen :

“Betrokkene beroept zich op haar verblijfsduur van zes jaar. Echter, dit element kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien het behoort tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)).”

“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene al meer dan 10 jaar, sinds 2012, in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering en integratie, dat hij hier duurzame sociale bindingen opgebouwd zou hebben, dat zijn integratie zich op allerlei vlakken afgespeeld zou hebben, dat hij werkbereid is, hij legt 5 getuigenverklaringen, attesten volgen Nederlandse les, inschrijvingsbewijs Nederlandse les en attest van toekenning bijstand voor maatschappelijke dienstverlening) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

3.11. Verzoeker valt over de verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State in bovenvermelde passages. De aangehaalde rechtspraak is nu echter eenmaal vaste rechtspraak van dit rechtscollege inzake de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waaraan verweerder vermag te herinneren. De Raad kan verzoeker trouwens manifest niet volgen waar deze stelt dat verweerder zich “zomaar” of “eenvoudigweg” op bovenvermelde rechtspraak van de Raad van State beroept zonder zijn “argumenten” grondig te onderzoeken. Immers heeft verweerder zich blijkens de eerste bestreden beslissing manifest niet beperkt tot de in punt 3.10 aangehaalde passages. Verzoeker gaat er in het bijzonder aan voorbij dat verweerder, voor wat betreft de door hem aangehaalde argumenten inzake lang verblijf en integratie, zich niet heeft beperkt tot een verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State maar ook duidelijk vaststelt: *“Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland.”* Hiermee geeft verweerder aan dat verzoeker niet heeft aangetoond waarom in zijn geval de elementen van lang verblijf en integratie toch moeten worden beschouwd als buitengewone omstandigheden die het hem zeer moeilijk dan wel onmogelijk maken om een aanvraag in te dienen vanuit zijn land van oorsprong. Bovendien kan in de eerste bestreden beslissing ook nog worden gelezen: *“Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Uit het administratief dossier blijkt dat hij van 05.01.2012 tot 19.02.2012 in het bezit was van een visum. Betrokkene is sedert 2012 in België zonder dat hij geprobeerd heeft om een machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van huidige aanvraag en dit tien jaar na zijn binnenkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”* alsook *“Betrokkene verbleef immers ruim 45 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.”* Verzoeker brengt niets concreets aan dat deze afwegingen van verweerder doet wankelen. Weliswaar is hij van oordeel dat de vergelijking die verweerder maakt tussen zijn opgebouwde banden met België en die met Marokko “op niets” is gebaseerd, maar verzoeker kan hierin manifest niet worden gevolgd. Een verblijf van 45 jaar in Marokko – wat verzoeker niet betwist – kan bezwaarlijk als “niets” worden bestempeld. Verzoeker toont door te herhalen dat hij sinds 2012 in België verblijft en op een stereotiepe wijze te poneren dat hij hier “duurzame relaties” heeft opgebouwd en “een economisch en sociaal maatschappelijke positie” heeft verworven, niet aan dat het kennelijk onredelijk, disproportioneel of onzorgvuldig is van verweerder dat hij een verblijf van 45 jaar in Marokko zwaarder laat doorwegen dan een illegaal verblijf van ruim tien jaar in België en dus oordeelt dat dit laatste geen buitengewone omstandigheid vormt die verzoeker toelaat om zijn aanvraag om verblijfsmachtiging in België in te dienen. Verzoekers overtuiging dat een dergelijke vergelijking “niet” mag worden doorgevoerd kan bezwaarlijk tot een ander oordeel leiden.

3.12. Bovendien doet verweerder meer dan een verblijf van 45 jaar in Marokko afwegen met een illegaal verblijf van tien jaar in België. Zo oordeelde hij ook als volgt:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat hij in Marokko geen enkele bindingen meer zou hebben, daar al zijn familie in België verblijft. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 45 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).”

3.13. Dat verweerder motiveert dat *“Het [...] erg onwaarschijnlijk [lijkt] dat betrokkene, [geen] vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging”*, is, in tegenstelling tot wat

verzoeker lijkt voor te houden, geen veronderstelling doch wel een redelijke gevolgtrekking van het uitgangspunt dat verzoeker ruim 45 jaar in Marokko heeft verbleven. Verzoeker toont niet aan dat dit uitgangspunt foutief is en hij kan voormelde gevolgtrekking evenmin onderuit halen door te poneren dat hij geen netwerk meer heeft in Marokko waarop hij kan terugvallen. Verzoeker toont als 56-jarige volwassen gezonde man niet aan dat een tijdelijke terugkeer naar zijn land van oorsprong waar hij ruim 45 jaar heeft verbleven en waar *“Het [...] erg onwaarschijnlijk [lijkt] dat betrokkene, [geen] vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging”* een onzorgvuldige, disproportionele of kennelijk onredelijke vereiste is.

3.14. Het verzoekschrift staat voorts bol van algemeenheden over verweerders beoordeling inzake verzoekers lang verblijf, integratie en banden met Marokko, zoals dat er is sprake van *“foutieve uitgangspunten”* of *“veronderstellingen”* die worden *“tegenengesproken door objectieve gegevens van het dossier”* of nog van *“interne tegenstrijdigheden”* maar dergelijk betoog kan de gedane beoordeling niet onderuit halen. Dit klemmt des te meer gezien verzoeker blijkens de in punt 1.1. bedoelde aanvraag die zich in het administratief dossier bevindt, op dit punt niet meer heeft ontwikkeld dan *“Dat verzoeker al zijn economische en sociale bindingen ondertussen in België gevestigd zijn. Dat hij geen enkele binding meer heeft met het land van herkomst (...)”, “Dat verzoeker humanitaire redenen en sociale bindingen laat gelden. Dat verzoeker reeds sinds 2012 in België verblijft. Dat tal van zijn familieleden in België/Nederland verblijven: (...), Dat hij in Marokko niemand meer heeft om op terug te vallen, Dat hij ondertussen zich goed heeft weten te integreren. Dat hij de Franse en de Nederlandse taal goed spreekt, (...) Dat verzoeker een heel leven en netwerk heeft weten opbouwen in België; dat hij bij iedereen goed aangeschreven staat als behulpzaam, vriendelijk, rustig, eerlijk, aardig, geduldig, etc...., Dat hij regelmatig vrijwilligerswerk verricht en werkbereid is.”* Bij deze aanvraag werden enkel gevoegd, een paspoort, een kopie van de identiteitskaarten van *“naaste familieleden”*, een OCMW-attest, een betaling van de administratieve bijdrage, referenties en certificaten van lessen Nederlands.

3.15. Door de elementen die zijn zaak kenmerken in dit verband te herhalen en te poneren dat verweerder *“bij deze afweging, geen rekening hield met al de elementen van het dossier als een geheel; mn in hun onderlinge samenhang gelezen”* kan verzoeker de gedane beoordeling niet aan het wankelen brengen.

3.16. Verweerder oordeelt onder meer: *“We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden legt hij 5 getuigenverklaringen voor en een attest van toekenning bijstand voor maatschappelijke dienstverlening voor. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100).”*

Verzoeker weerlegt deze beoordeling niet door te benadrukken dat hij hier een sociaal netwerk heeft opgebouwd, dat kwaliteit primeert boven kwantiteit en dat verweerder de *“zeven”* voorgelegde getuigenverklaringen niet grondig heeft onderzocht. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt alleszins niet dat verweerder gevolgtrekkingen zou hebben gemaakt voor verzoekers sociale banden op grond van het feit dat hij *“slechts zeven getuigenverklaringen”* – verzoeker heeft blijkens het administratief dossier echter wel degelijk vijf getuigenverklaringen voorgelegd zoals in de eerste bestreden beslissing kan worden gelezen – zou hebben ingediend. Voorts laat verzoeker na uiteen te zetten hoe een grondige beoordeling van deze getuigenverklaringen – die blijkens het administratief dossier kort en stereotiep zijn – hadden kunnen leiden tot een andersluidende beslissing.

3.17. Verzoeker benadrukt voorts zijn lang verblijf in België en de aanwezigheid van familieleden in dit land. Dit kan de in de eerste bestreden beslissing gedane beoordeling van deze elementen niet onderuit halen. Waar verzoeker opwerpt dat sommige van deze familieleden inmiddels de Belgische nationaliteit hebben verworven, stelt de Raad vast dat dit niet werd ontwikkeld in de 1.1. bedoelde aanvraag. Verzoeker wijst er voorts op dat nergens uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met het feit dat hij een bijzondere band heeft met zijn ouders voor wie hij mantelzorger is. Hij

verwijst ter ondersteuning naar een medische verklaring die zich als stuk 10 in het dossier zou bevinden. Echter leest de Raad nergens in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag dat verzoeker fungeert als mantelzorger voor zijn ouders, noch bevindt er zich een medische verklaring in het administratief dossier met betrekking tot verzoekers ouders. Verzoeker gaf zelfs niet aan dat zijn ouders in België verblijven. Verzoeker vermeldt in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag enkel “zijn zus”, “zijn broer”, “zijn nicht” en twee neven als “in België/Nederland” verblijvende familieleden. Verweerder kan bezwaarlijk worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen bij zijn afwegingen in het licht van artikel 8 EVRM die niet werden ontwikkeld in de aanvraag om verblijfsmachtiging en waarvan geen spoor is terug te vinden in het administratief dossier.

3.18. Verzoeker betoogt dat verweerder niet is nagegaan wat de impact zal zijn van de leefomstandigheden in Marokko op zijn dagelijks functioneren en evenmin wat de mogelijkheid zal zijn om zich in dit land te handhaven bij een terugkeer, ook al gaat het om een verblijf van korte duur. Verzoeker betoogt: *“Een verblijf in Marokko, ook al is dit tijdelijk brengt voor verzoeker veel onzekerheden en buitengewone stress mee. Het is ook een financiële aderlating voor zijn familieleden die in Europa wonen en die zijn verblijf in Marokko zullen moeten bekostigen. Verzoeker heeft zelf in Marokko geen bron van inkomsten. Hij heeft in Marokko geen sociaal netwerk dat kan voorzien in zijn levensonderhoud.”* In casu blijkt echter niet dat verzoeker dit alles op deze wijze heeft ontwikkeld in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Hij kon dan ook niet de verwachting koesteren dat verweerder hiermee rekening zou houden en hierover zou motiveren, noch in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet noch in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker vermog in zijn verzoekschrift geen nieuwe buitengewone omstandigheden te ontwikkelen of nieuwe argumentatie aan te brengen.

3.19. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat verweerder in casu zijn discretionaire bevoegdheid bij het beoordelen van de aangevoerde buitengewone omstandigheden op een incorrecte, kennelijk onredelijke, disproportionele of onzorgvuldige wijze of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingevuld. Het verzoekschrift is bijzonder warrig, staat bol van algemeenheden zoals *“Nergens in de beslissing kunnen we terugvinden dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening hield met de concrete gegevens van het dossier; mn met de onderlinge samenhang van de meegedeelde gegevens”, of “De genomen beslissing dd. 09/06/2023 , waartegen huidig beroep, bevat minstens beslissingen die niet overeenkomen met de meegedeelde informatie bij de aanvraag”,* er worden bijkomende buitengewone omstandigheden ontwikkeld in vergelijking met de zeer bondig opgestelde aanvraag alsook bijkomende argumentatie dat een terugkeer naar Marokko een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM en het is doordrongen van verzoekers overtuiging dat verweerder onzorgvuldig en onredelijk is tewerk gegaan en dat hij wel degelijk valabele elementen heeft aangehaald die *“in hun onderlinge samenhang gelezen”* aantonen dat hij niet kan terugkeren naar het land van oorsprong om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Dit alles kan niet leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. De Raad ziet trouwens niet in hoe elementen die op zich genomen geen buitengewone omstandigheden zijn in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in hun geheel genomen wel van die aard kunnen zijn. Verweerder kan dan ook niet worden verweten niet nog eens bijkomend rekening te hebben gehouden met het geheel van de aangehaalde elementen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

M. EKKA,	kamervoorzitter
----------	-----------------

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	M. EKKA
-----------	---------